

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Bydgoszczy
z udziałem J.G., J.G.1., J.H., J.K., I.L., W.P., W.S., A.S., J.W.
o wznowienie postępowania,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 grudnia 2022 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się Spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 6 września 2021 r., sygn. akt III AUa 1912/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od A. Spółki z o.o. w B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bydgoszczy 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Gdańsku uwzględnił apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bydgoszczy i wyrokiem z 6 września 2021 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 31 października 2019 r. w ten sposób, że oddalił odwołanie A. Sp. z o.o. w B. od decyzji pozwanego z 24, 27 i 28 grudnia 2018 r. oraz z 2 i 3 stycznia 2019 r., odmawiających wznowienia postępowania w sprawie wniosku o uchylenie zaświadczenia D/PL wydanego dla pracowników (zainteresowanych).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

A. W sprawie występują istotne zagadnienia prawne, tj. kwestia:

a) obowiązku dokonywania czynności kontrolnych i weryfikujących w ramach postępowania dotyczącego wydania decyzji (zezwolenia) DPL 101 przez organ wydający dokument w szczególności na podstawie prawnej wynikającej z Decyzji nr 181 z dnia 13 grudnia 2000 r. dotyczącej interpretacji art. 14 ust. 1, art. 14 a ust. 1 oraz art. 14 b ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie ustawodawstwa, które ma zastosowanie do pracowników najemnych oraz osób pracujących na własny rachunek tymczasowo pracujących poza państwem właściwym - zgodnie z którą ZUS jest zobowiązany do kontroli podczas okresu oddelegowania. ZUS przeprowadza właściwą ocenę stanu oddelegowania (a nie opiera się na danych ministerstwa gospodarki) potwierdza tę ocenę na formularzu DPL. Zgodnie z pkt 7 c, ZUS jest zobligowany, jeśli jest to konieczne, do rozpatrzenia podstaw jego wydania i w razie konieczności cofa to zaświadczenie DPL. Według pkt 18 ZUS powinien oceniać i monitorować sytuację firm i pracowników oddelegowanych. Zgodnie z decyzją 181 ZUS nie może się opierać na danych ministerstwa a zobligowany jest do kontrolowania i monitorowania ich własnych zaświadczeń, co jest w sprzeczności ze stanowiskiem organu oraz dokonanej oceny przez Sąd orzekający w wyroku, a także na podstawie poczynionych dalszych ustaleń organu i właściwej jednostki odpowiedzialnej po stronie Republiki Federalnej Niemiec, co potwierdza pismo ZUS z dnia 15.01.2001 r. (w przypadku uznania braku obowiązywania aktu powyżej) i załączonych wyjaśnień, pkt 6, ZUS stwierdza, że sam organ dokonuje badania kryteriów oddelegowania, a nie opiera się na danych ministerstwa i w razie konieczności anuluje takie zaświadczenia DPL, które to pismo było wysłane przez organ stronie, a także protokołu polsko- niemieckich przy udziale przedstawicieli organu ZUS z dni 5-9 06.2000 r. i gdzie zgodnie z pkt. 3 organ został zobligowany do badania stanu faktycznego i w razie wątpliwości do ponownego rozpatrzenia wniosków oraz wydanych zaświadczeń DPL. Zgodnie z pismem skarżącej z dnia 04.02.2000 r. ZUS jako jednostka łącznikowa nawiązywała kontakt z jednostką łącznikową DVKA w Niemczech, w celu ustalenia odstępstw od ogólnych zasad i otrzymywał takie

zgody od niemieckiej jednostki łącznikowej oraz w związku ze stosowaniem przepisów art. 11 ust. 2, art. 12 i art. 3 umowy z dnia 25 kwietnia 1973 r. między Polską Rzeczpospolitą Ludową, a Republiką Federalną Niemiec o ubezpieczeniu społecznym pracowników wysyłanych przejściowo na obszar drugiego państwa (Dz.U. z 1974 r. Nr 42, poz. 250), a także w związku z art. 13 ust. 1 Rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz członków ich rodzin, przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. UE K. z 1971 r. nr 149, poz. 2) co w sytuacji obecnego stanowiska organu oraz Sądu jest całkowitym zaprzeczeniem stabilności stosowania prawa i zaufania do organów Państwowych, a także jest już rażącym naruszeniem przepisów prawa i działaniem na szkodę spółki;

b) czy organ (ZUS) w ramach czynności objętych dyspozycją art. 83 ust. 1 pkt. 2 w zw. z art. 83a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585) ma obowiązek wszcząć postępowanie w sprawie wydania decyzji wznawiającej i przeprowadzić pełne postępowanie dowodowe w sprawie, w sytuacji kiedy organ wydający decyzję w sprawie nie dokonał **ŻADNYCH** czynności merytorycznych badających przesłanki wznowienia, w tym nie przeprowadził pełnego postępowania dowodowego koniecznego do oceny istoty sprawy w zakresie wydanych decyzji DPL, a czynności te wybiórczo prowadził sąd, gdyż organ rentowy jednoznacznie wskazał, że dokonał wydania decyzji odmawiającej wznowienia postępowania w zakresie wydanych decyzji - Zaświadczeń DPL, bez przeprowadzenia jakiegokolwiek postępowania dowodowego w sprawie (uzasadnienie decyzji vide twierdzenia organu, iż nie musi w ogóle badać stanu sprawy, gdyż zgodnie z przepisami nie był w ogóle zobligowany do badania zasadności wydanych decyzji DPL, a decyzje te były wydawane według przyznanych i ustalonych limitów przez Ministerstwo Pracy), a w konsekwencji zaaprobowanie jako prawidłowych przez Sąd Apelacyjny decyzji organu które nie zostały oparte na postępowaniu dowodowym do którego zobligowany był organ, co zresztą trafnie wskazał sąd pierwszej instancji w sprawie;

c) oceny prawnej dokonanej przez Sąd drugiej instancji w zakresie koniecznych czynności obligujących organ wydający decyzję w sprawie, co do obowiązku dokonania czynności przed wydaniem ewentualnych decyzji odmawiających wznowienia postępowania zakończonego wydaniem decyzji DPL w ramach zawartej umowy między Polską a RFN (art. 11 ust. 2 w związku z art. 12 i art. 3 umowy z dnia 25 kwietnia 1973 roku między Polską Rzeczpospolitą Ludową, a Republiką Federalną Niemiec o ubezpieczeniu społecznym pracowników wysyłanych przejściowo na obszar drugiego państwa (Dz.U. z 1974 r. Nr 42, poz. 250) w zw. z umową zawartą między Rzeczpospolitą Polską, a Republiką Federalną Niemiec o zabezpieczeniu społecznym z dnia 8 grudnia 1990 r. (Dz.U. Nr 108, poz. 468) - Cz. 3 art. 21 pkt 2, jako jednostką łącznikową lub przy udziale jednostki łącznikowej w celu rozstrzygnięcia rozbieżności interpretacyjnych stosowania prawa przez Państwa umowy. W sytuacji kiedy wskazane umowy jednoznacznie regulują OBOWIĄZKI wzajemne wobec Państw, w szczególności aby podmioty/ osoby wobec których stosuje się powyższe przepisy podlegały wyłącznie ustawodawstwu jednego państwa członkowskiego (zasada wyrażona w art. 13 ust. 1 umowy z 25 kwietnia 1973 r.), a w konsekwencji doprowadzenie przez Sąd drugiej instancji wydający wyrok zmieniający wyrok Sądu pierwszej instancji do zatwierdzenia i pozostawienia decyzji prawnych DPL w obiegu w sytuacji stwierdzenia przez Sąd w Niemczech prawomocnym wyrokiem nieprawidłowości w wydanych decyzjach DPL oraz usankcjonowanie naruszenia przez władze polskie umów międzynarodowych obejmujących zasadę „stosowania jednego ustawodawstwa krajowego tj. jednego miejsca opłacania składek przez obywatela”.

Na wypadek, nieuwzględnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie powyższej przesłanki, mając również na uwadze nieostrość pojęcia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, skarżąca przedstawiła z daleko posuniętej ostrożności procesowej kolejną przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania:

B. Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona - z uwagi na kwalifikowane naruszenie przez Sąd orzekający przepisów prawa materialnego tj.

a. art. 83 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 83a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205,

poz. 1585) oraz w związku z art. 11 ust. 2 w związku z art. 12 i art. 3 umowy z dnia 25 kwietnia 1973 roku między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Federalną Niemiec o ubezpieczeniu społecznym pracowników wysyłanych przejściowo na obszar drugiego państwa (Dz.U. z 1974 r. Nr 42, poz. 250),

b. w związku z art. 13 ust. 1 Rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz członków ich rodzin, przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. UE K.z 1971 r. Nr 149, poz. 2),

c. w związku z umową zawartą między Rzeczpospolitą Polską, a Republiką Federalną Niemiec o zabezpieczeniu społecznym z dnia 8 grudnia 1990 r. (Dz.U. Nr 108, poz. 468) - Cz. 3 art. 21 pkt 2, gdzie organ jako jednostka łącznikowa lub przy udziale jednostki łącznikowej w celu rozstrzygnięcia rozbieżności interpretacyjnych stosowania prawa przez Państwa umowy, ma obowiązek doprowadzenia do stosowania jednego prawa uznawanego przez obydwa Państwa umowy, aby podmioty/ osoby wobec których stosuje się powyższe przepisy podlegały wyłącznie ustawodawstwu jednego państwa członkowskiego (zasada wyrażona w art. 13 ust. 1 umowy z 25 kwietnia 1973 r.),

d. Decyzji nr 181 z dnia 13 grudnia 2000 r. dotyczącej interpretacji art. 14 ust. 1, art. 14 a ust. 1 oraz art. 14 b ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie ustawodawstwa, które ma zastosowanie do pracowników najemnych oraz osób pracujących na własny rachunek tymczasowo pracujących poza państwem właściwym - zgodnie z którą ZUS jest zobowiązany do kontroli podczas okresu oddelegowania. ZUS przeprowadza właściwą ocenę stanu oddelegowania (a nie opiera się na danych ministerstwa gospodarki) potwierdza tę ocenę na formularzu DPL. Zgodnie z pkt 7 c, ZUS jest zobligowany, jeśli jest to konieczne, do rozpatrzenia podstaw jego wydania i w razie konieczności cofa to zaświadczenie DPL. Według pkt 18 ZUS powinien oceniać i monitorować sytuację firm i pracowników oddelegowanych. Zgodnie z decyzją 181 ZUS nie może się opierać na danych ministerstwa a zobligowany jest do kontrolowania i monitorowania ich własnych zaświadczeń, co jest w sprzeczności ze stanowiskiem organu oraz dokonanej oceny przez Sąd orzekający w wyroku,

e. wzajemnych ustaleń stron umowy co potwierdzają pisma ZUS z dnia 15.01.2001 r. i załączonych wyjaśnień, pkt.6, ZUS stwierdza, że sam organ dokonuje badania kryteriów oddelegowania, a nie opiera się na danych ministerstwa i w razie konieczności anuluje takie zaświadczenia DPL, które to pismo było wysłane przez organ stronie, a także Protokołu polsko - niemieckiego przy udziale przedstawicieli organu ZUS z dni 5-9 06.2000 r. i gdzie zgodnie z pkt 3 organ został zobligowany do badania stanu faktycznego i w razie wątpliwości do ponownego rozpatrzenia wniosków oraz wydanych zaświadczeń DPL. Zgodnie z pismem skarżącej z dnia 04.02.2000 r. ZUS jako jednostka łącznikowa nawiązywała kontakt z jednostką łącznikową DVKA w Niemczech, w celu ustalenia odstępstw od ogólnych zasad i otrzymywał takie zgody od niemieckiej jednostki łącznikowej, co w sytuacji obecnego stanowiska organu oraz Sądu jest całkowitym zaprzeczeniem stabilności stosowania prawa i zaufania do organów Państwowych, a także jest już rażącym naruszeniem przepisów prawa i działaniem na szkodę spółki; skutkującego przyjęciem przez sąd orzekający w sprawie, iż organ jakim jest ZUS nie musiał badać przesłanek wydania decyzji DPL101 w momencie ich wydawania oraz w trakcie ich trwania, nie musiał dokonywać ustaleń dowodowych w ramach postępowania wznawiającego (vide uzasadnienie decyzji ZUS, brak uchylecia decyzji do ponownego przeprowadzenia postępowania dowodowego), a także przyjęcie, iż organ nie miał obowiązku zastosowania w trakcie postępowania o wznowienie decyzji w tym w ramach obowiązujących umów międzynarodowych czynności wyjaśniających stosowanie prawa w ramach kontaktów jednostek łącznikowych, a które to naruszenie spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (prima facie) w zakresie zaskarżonym skargą kasacyjną i spowodowało, iż polski podmiot - spółka prawa handlowego została pozbawiona całkowitej ochrony prawnej przez Państwo Polskie w ramach obowiązujących przepisów przy rozbieżnościach interpretacyjnych przy stosowaniu prawa między Polską oraz Niemcami przy stosowaniu wspólnego prawa, a w konsekwencji doprowadzenie do szkody po stronie skarżącej przez Państwo Polskie.

Pozwany wnioskował o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych skarżącej w takich samych sprawach wobec braku zasadnych podstaw przedsądu – postanowienia: z 6 lipca 2022 r., II USK 704/21 i II USK 717/21; z 6 września 2022 r., II USK 702/21; z 14 września 2022 r., II USK 716/21; z 15 września 2022 r., II USK 10/22; z 21 września 2022 r., II USK 703/21 i II USK 87/22; z 4 października 2022 r., II USK 721/21; z 22 listopada 2022 r., II USK 725/21; z 23 listopada 2022 r., II USK 697/21.

Odmówienie przejęcia skargi kasacyjnej w obecnej sprawie jest uprawnione nie tylko ze względu na jednolitość orzecznictwa Sądu Najwyższego (art. 1 ustawy o Sądzie Najwyższym).

Istotne zagadnienia prawne nie spełniają się z następujących przyczyn.

Istotne zagadnienie prawne nie może być zredukowane do wyrażania akceptacji dla wykładni prawa przedstawionej przez skarżącą w uzasadnieniu wniosku. Rzecz w tym, iż dla skarżącej obowiązki polskiego organu rentowego na tle delegowania pracowników do pracy za granicą są jednoznaczne. Taka jest treść zagadnienia i jego uzasadnienie. Nie ma w nim wątpliwości w zakresie wykładni prawa. Skarżący jednoznacznie stoi na stanowisku, że organ został zobligowany do badania stanu faktycznego i w razie wątpliwości do ponownego rozpatrzenia wniosków oraz wydanych zaświadczeń D/PL. Treść pierwszego zagadnienia kontestuje stanowisko organu oraz Sądu, co nie należy do istotnego zagadnienia prawnego, gdyż przedmiotem jego zainteresowania nie jest istotny problem prawny o znaczeniu uniwersalnym, rzeczywiście istniejący i wymagający rozstrzygnięcia. Brak jest tego we wniosku, gdyż zagadnienie nie wykracza poza zwykłą wykładnię prawa, przedstawianą we wniosku. Wykładnia prawa nie składa się na istotne zagadnienie prawne, bowiem w przypadku wykładni przepisów znaczenie ma dopiero kwalifikowana potrzeba wykładni, wynikająca z poważnych wątpliwości lub

rozbieżności w orzecznictwie. Innymi słowy istotne zagadnienie prawne różni się od kwestii wykładni prawa, na której poprzestaje zagadnienie prawne.

Podobna ocena odnosi się do drugiego zagadnienia, bowiem zatrzymuje się na kwestii stosowania prawa w danej sprawie przez pryzmat przepisów z art. 83 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 83a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, skupiając się na obowiązku wydania decyzji wznawiającej i przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie, co z jednej strony potwierdza, że zagadnienie nie ma rangi istotnego zagadnienia prawnego, a sprowadza się do oceny stosowania prawa przez organ rentowy w sytuacji silnie uwarunkowanej przedmiotem danej sprawy. Uprawnia to stwierdzenie, że taki przedmiot analizy sprowadzałby się do odpowiedzi na pytanie czy Sąd Apelacyjny zasadnie zaaprobował jako prawidłowe decyzje organu rentowego, skoro „nie zostały oparte na postępowaniu dowodowym do którego zobligowany był organ rentowy, co zresztą trafnie wskazał sąd pierwszej instancji w sprawie”. Taka treść potwierdza, że sednem zgłoszonego zagadnienia jest w istocie ocena zastosowania prawa w danej sprawie, co potencjalnie może należeć do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a nie składa się na istotne zagadnienie prawne, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Taka sama miara jest aktualna w odniesieniu do trzeciego zagadnienia bowiem wprost dotyczy „oceny prawnej dokonanej przez Sąd drugiej instancji w zakresie koniecznych czynności obligujących organ wydający decyzję w sprawie, co do obowiązku dokonania czynności przed wydaniem decyzji odmawiających wznowienia postępowania zakończonego wydaniem decyzji DPL w ramach zawartej umowy między Polską a RFN (...)”. Chodzi o to, że w aspekcie istotnego zagadnienia prawnego nie jest wykluczony związek ze sprawą objętą skargą kasacyjną, wszak warunkiem pierwszej podstawy przedsądu jest to, że istotne zagadnienie prawne występuje w sprawie (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Jednak istotne zagadnienie prawne ma swój indywidualny walor i rangę, gdyż obejmuje problem wykraczający poza wykładnię prawa, nawet poza kwalifikowaną potrzebę wykładni prawa (a contrario art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Brak jest tego we wniosku. Ustawodawca wyraźnie rozróżnia pierwszą i drugą podstawę przedsądu ze względu na odmienne funkcje i przedmioty zainteresowania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2

k.p.c.). Wniosek nie przedstawia istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż takie zagadnienie nie zostało sformułowane, co też nie byłoby wystarczające, jako że w pierw to sam skarżący powinien dokonać analizy prawa, orzecznictwa, a nawet doktryny, po której sam mógłby stwierdzić, czy istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy. W to miejsce, z uwagi na to, że sprawa dotyczy wznowienia postępowania, skarżący odwołuje się do wyroku Sądu niemieckiego, co również potwierdza, że chodzi w istocie o stosowanie prawa i naruszenie „przez władze polskie umów międzynarodowych obejmujących zasadę „stosowania jednego ustawodawstwa krajowego, tj. jednego miejsca opłacania składek przez obywatela”. Rzec w tym, iż prócz negatywnej oceny wyroku Sądu niemieckiego jako podstawy wznowienia postępowanie w tej sprawie, wcześniej również Sąd Najwyższy stwierdził, że naruszenia zasady podlegania przez zainteresowanych systemowi ubezpieczeń społecznych jednego państwa (Polski albo Niemiec) dopuścił się sąd niemiecki rozstrzygając w 2009 r. o podleganiu pracowników delegowanych przez powoda do Niemiec w 2000 r. niemieckiemu ubezpieczeniu wypadkowemu (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 sierpnia 2015 r., II UZ 4/15).

Prowadzi to do oceny drugiej podstawy przedsądu wniosku, czyli z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżący nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ocena jest negatywna z następujących przyczyn.

Zbyt ogóle są zarzuty naruszenia art. 83 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 83a ust.1 ustawy systemie ubezpieczeń społecznych oraz w związku z art. 11 ust. 2 w związku z art. 12 i art. 3 umowy z 25 kwietnia 1973 r. między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Federalną Niemiec o ubezpieczeniu społecznym. Chodzi o to, że wznowienie postępowania prócz sfery uzgodnieniowej i proceduralnej musi mieć oparcie faktyczne i materialne, wszak nie chodzi o wznowienie ze względu na nieważność postępowania. Rzec w tym, że skarżąca nie przedstawia faktów i innego materiału, który podważałby poświadczenia podlegania pracowników ubezpieczeniom społecznym w kraju a zatrudnianych w Niemczech. Wskazany wyrok Sądu niemieckiego nie ma takiej mocy, zwłaszcza wobec braku uzgodnienia z instytucją niemiecką o podleganiu polskich

pracowników ubezpieczeniom w Niemczech. Nie było zatem podstaw do podważenia zasady podlegania ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego (art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71 z 14 czerwca 1971 r.).

Skoro skarżący nie wskazuje dalej materiału, który nie uzasadniał podlegania pracowników ubezpieczeniom społecznym w kraju, to również dalsze zarzuty wniosku nie uzasadniają podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz stosowanego odpowiednio do odpowiedzi na skargę kasacyjną § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

as